

DĚTI A ZVÍŘATA

26.1.2017

Mráz to nevzdává, sníh drží a u nás se z toho všichni radujeme. S Richardem si spokojeně notujeme, že to tam venku konečně zase vypadá jako normální zima. Taková, na jakou si pamatujeme z dob, kdy jsme byli ještě malí. Jen někdy nevím, nakolik jsou ty vzpomínky vlastně zkreslené. Sice si pamatuju, že jsme se sestrou jako děti bobovaly na kopci před domem, ale samozřejmě už nevím, jak často to bylo. Zda také jen třikrát do roka či dvou, nebo se sníh držel i několik týdnů.

Zjistila jsem totiž, že když myslím na zimu mého dětství, nejvíc se mi vybavují zážitky krásné a silné. Ty šedivé a všední mi dávno z hlavy utekly. Všechno mimo sníh a krásu je pryč. Ve své hlavě vidím lašovskou zimu a velké bílé vločky, co se tiše snášejí k zemi.

Jasmínka se vrátila z lyžáku živá

a zdravá. Už během výcviku jsem proklínala skutečnost, že má s sebou mobil, protože jsem díky tomu samozřejmě měla potřebu kontroly. K té ale ona nemá vypěstovanou zpětnou vazbu zodpovědnosti. Takže když jsme se například domluvily, že mi večer zavolá, a nikdo se neozval, byla jsem ještě klidná. Když ale telefon mlčel i příští večer, začala jsem být silně nervózní a zaplavoval mě dosud nepoznaně intenzivní pocit strachu. Víím, že zbytečně! Kdyby

ale už jsme jako naši rodiče v
10000 Když jsme byli malí, kdž qd qd...
nezachcáme být starí 1980?
taký pořad Filah...

se cokoliv stalo, byla bych nejspíš první, koho by učitelé kontaktovali. Tím jsem se sice mohla uklidňovat pořád dokola, ale stejně to nezabíralo a já jen horlivě přemýšlela, kterou z Jasmínčiných kamarádek bych měla prozvonit. V hrůze mi došlo, že takhle už to nejspíš bude vždycky! A že to asi bude ještě mnohem horší, až doroste do puberty a bude mít možná potřebu zodpovědnost vůči nám vypnout úplně. **Máme se na co těšit!** Slízneme to časem rovnou třikrát. Začínám rozumět všem těm řečem, co jsem sice slýchávala, ale zaplavena starostmi o miminko je považovala za blahosklonné žvásty. „Malé děti, malé starosti. Velké děti, velké starosti.“ Něco na tom asi bude.

vš teď z toho mám hrůzu!

A protože Ríša s Beruškou na horách nebyli a my chtěli, aby si také užili pořádných závějí, jelo se na statek. K nelibosti Jasmínky, která se tak obratem vracela stejným směrem, odkud zrovna přijela. Naštěstí ale měla co vyprávět, což v jejím případě znamená, že i kdybychom jeli celé odpoledne, ticha se nedočkáme. „Víš, že někdy hodně mluvíš?“ ptám se. „Vím.“ „A víš, že se to někdy nedá vydržet?“ „Vím, ale nemůžu si pomoci.“

(Asi to má po mně. Chudák Richard!)

..jojo... chudáček jsem!

Beruška s malým Ríšou ale nezůstali pozadu. A tak se na nás ze zadních sedadel hrnulo vyprávění všech trpaslíků pěkně najednou. Zatímco Jasmínka sypala z rukávu historky z lyžování a hlavně barvitě líčila, kdo s kým tančil na diskotéce, Ríša sděloval novinky o fotbale a kladl Richardovi záluďné otázky týkající se skóre jednotlivých zápasů Ligy mistrů. Beruška nám do toho zaníceně popisovala všechna bebíčka, která má momentálně na svém těle k dispozici. Miluje totiž, když je ošetřovaná, a v naší rodině je ten nejvděčnější polykač mých vitamínů. S Richardem jsme jim dlouho pozorně naslouchali, divili se, jásali i litovali a až mnohem, mnohem později si rezignovaně zapnuli přikyvovacího autopilota. Ta cesta se nám ale nakonec vyplatila. Zažili jsme přesně to, pro co jsme si jeli. **Báječné bláznění na bobech!** Na kopci hned za domem.

Jezdili jsme všichni a vytrvale, děti nadšeně křičely, Richard nadšeně řval a já se snažila odhánět pejsky, kteří nadšeně rvali dětem oblečení a odvážně se vrhali pod jedoucí boby. **Děti a štěňata, dokonalá mela.**

a. RICHARD

Za posledních pár let se totiž komplet obměnilo zvířecí osazenstvo statku. Nejdřív kočičky a pak jsme se smutkem museli pohřbít i dva staré pejsky. A přestože se Ríšova maminka dušovala,

Když děti bobují... :-)

To je někdy prima "rodicovská pomůcka" ten "poslovčáček autopilot"

že další psy už nechce, nakonec nevydržela a pořídila na statek rovnou dvě štěňata najednou. Prý aby měla to loužičkové období rychle za sebou a pěkně při jednom.

Loužička... Krásný název pro drobnost za štěňátkem. V našem případě se tomu říká **POTOPA**. To malinké tříměsíční něco je už totiž větší než naše děti, protože to je fenka vlkodava. Zatím sice klidné, pomalé, neohrabané hříbě s čupřinou na hlavě, přesto už ale dokázala sežrat skoro celou lavici. Chutná jí víc než hračky a naštěstí víc než my. Druhé štěňátko je půlroční hyperaktivní blázen, který si myslí, že je nutné vyskočit nám až na hlavu, kdykoli nás vidí. Je to umazlená směska border kolie a velššpringršpaněla. Nesmírně chytrá a ještě o trochu víc tvrdohlavá. Rozhodnutá stát se čivavou. Jakmile má příležitost, nenápadně se vytáhne někomu na klín, kde se rozvalí a donekonečna nechá drbat. Při její velikosti to vypadá dost divně a po pár minutách člověka pěkně brní nohy. Doufám, že už moc nevyroste a také že se jí ten malý vlkodav nebude snažit napodobit.

... a jelikož jí má vlkodavka za maminku, hodně se po ní opakuje. Treba na nás při vltahu taky začala nadšením skákat.

Úžasny zážitky pokud jste ale v teplotě... ne v něčem na parádu!

My totiž vlkodavy milujeme a máma říká se mi jsou podobní

o pár měsíců později ještě chytřejší a tvrdohlavější

Psi k nám patřili odjakživa. Richard mi mnohokrát vyprávěl o všech psích parťácích, kteří ho provázeli už od dětství. Jejich jména se skloňovala při vyprávění veselých i smutných historek. Život bez psa pro něj byl a je nepředstavitelný stejně jako pro mě.

Já si svého prvního pejska prosadila proti všem, když mi bylo asi deset let. S tichým souhlasem maminky jsem si za naspořené peníze koupila štěně na tržišti. Sendy, něco jako jezevčík. Tátovi jsme to neřekli, a když se po týdnu vrátil ze služební cesty, chvílku trvalo, než situaci strávil. Nakonec ale srdce té chlupaté kouličky otevřel stejně jako všichni ostatní.

Sendy ale byla moje! Já se o ni starala, se mnou spala v posteli, já ji ráno ještě za tmy venčila. A když jí bylo půl roku, byly to moje oči, které viděly, jak ji zajelo auto. Umřela mi v náručí. Probřečela jsem několik dnů a nebyla s to se s tím smířit. Je to jedna z nejděsivějších vzpomínek mého dětství. Na úplně opačné straně lačovské zimy. V šuplíku zážitků smutných a špatných, na které člověk myslet nechce, ale ony

se vynoří, když se chce jim. Nedají se vymazat. Rodiče se na můj stesk nemohli dívat a navíc ani oni už nechtěli bez pejska být. A tak jsme brzy měli nové štěně. Už sice nebylo tak úplně moje a starost se více přesunula na mámu, ale psi už pak kráčeli celým mým dalším životem.

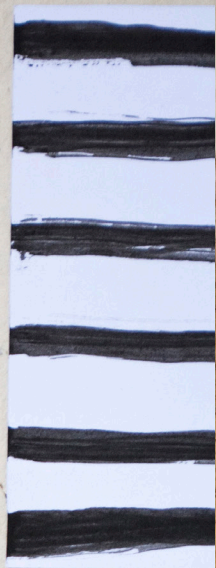

Belinka

Dorinka

A teď se k nim navíc přidaly i kočky!

Náš Matýsek dlouho nebyl vůbec náš, patřil jen k domu, kam jsme se nastěhovali. Byli jsme pro něj vetřelci a on byl protivný a drápl nás, kdykoli měl příležitost.

prostě to byl hajzlík ...

Časem pochopil, že ho budeme mít i přesto rádi, a tak začal místo škrábání tiše příst.

Stal se domácím mazlíčkem, který si nechá všechno líbit, a jakmile si sednu, hned mi přistane na klíně a dokazuje mi svou lásku už pořádně hlasitým vrněním.

Matýsek je samostatná bojová jednotka, která nám pyšně nosí myši a občas holuby. Minule jsem našla pod jídelním stolem křídla. Zbytek holuba zmizel, aniž po sobě zanechal byť drobnou kapku krve. Ta křídla vypadala tak přízračně, až jsem doufala, že nám snad kocour pod tím stolem nesežral anděla.

Děti a zvířata. Je jich věčně plný dům a já doufám, že to tak zůstane co nejdéle. A že vzpomínky, které vytvářím každým okamžikem svého života, už budou jen šťastné. Nebo alespoň obyčejně všední. Že jsem si ze šuplíků smutných a ošklivých zážitků vzala své ponaučení a už nebude potřeba znovu je otevírat a cokoli tam přidávat.

Tu prostou modlitbu si říkám každý večer.

„Ať jsme všichni zdraví a šťastní.“

Matýsek

ano, teď je to mazlík 😊

Jo jo ... od té doby máme 2 králíčky, šelvičku a jednoho papouška navíc 😊